

William Blake, contemporanul nostru

Muzeul Tate-Londra a procedat cu discernământ pentru a-l readuce pe poetul și pictorul britanic mai aproape de modernitate.

Michael Glover

William Blake, "Pity" (circa 1795) (toate fotografiile Michael Glover/Hyperallergic)

Marele pictor William Blake (1757-1827) a călătorit mult pe tărâmurile aurului, ca să împrumutăm o frază de la John Keats, dar mult mai puțin departe în trup. (A trăit în diferite părți ale Londrei în toți anii din viața sa relativ lungă, cu excepția a unor trei ani).

Așadar, unde s-a dus atunci când nu-și folosea efectiv picioarele? Potrivit lui Blake însuși, singura autoritate cunoscută, a conversat în mod regulat cu Sofocle, Aristotel și Iisus. Și mai erau și îngerii, mulți dintre ei fiind, de asemenea, prietenii săi rapizi. Primele conversații angelice le-a purtat în Peckham Rye, un parc glorios, încă foarte angelic ca aspect și caracter, în sudul Londrei. S-a deranjat cineva?

Când a fost întrebată după moartea lui Blake dacă a avut vreo plângere cu privire la comportamentul său, Catherine, soția lui Blake, care a suferit mult timp, a menționat timid o predispoziție înnăscută de a petrece un pic prea mult timp "în paradis".

"Am parte foarte puțin de compania domnului Blake", a spus ea.

În ultimii ani, operele lui Blake au călătorit destul de departe fizic prin galeriile Tate Britain, principalul depozitar al operelor sale delicate din Marea Britanie. În primăvara acestui an, muzeul londonez a avut parte de o reamenajare majoră. Ultima dată când s-a întâmplat acest lucru a fost în 2013, sub conducerea lui Penelope Curtis, ultimul său director. În acel an, a fost creată o cameră dedicată lui Blake în interiorul Galeriei Clore. Extinderea, care a fost deschisă în 1987, a fost creată pentru a expune lucrări prețioase din uriașul moștenire J. M. W. Turner. Lui Blake i s-a amenajat o mică încăpere proprie pentru a expune o selecție aleasă de picturi și gravuri ale sale.

William Blake, "Satana îl lovește pe Iov cu bube dureroase" (circa 1826)

Pereții erau de un albastru regal. Spațiul era foarte slab luminat, deoarece lucrările lui Blake sunt foarte fragile și extrem de sensibile la lumină. Utilizarea pionieratului său în utilizarea mediilor mixte le face foarte instabile. Adesea, acestea nu sunt expuse pentru foarte mult timp.

A fost Blake profund ancorat în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea? Doar parțial.

Tipăriturile sale, în special cele comandate de clienți, sunt adesea de factură și execuție complet neoclasică. Dar atunci când a fost lăsat liber să creeze lucrări din propria imaginație, a fost un animal sălbatic, un mitologizator independent, un precursor înflăcărat al psihedeliceii.

William Blake, "The Simoniac Pope" (1824-7)

În primăvara acestui an, Camera Blake din 2013 a dispărut dintre Turners, iar 15 Blakes au făcut un zbor în cealaltă parte a muzeului Tate, în direcția generală a modernității.

Aceasta este o decizie bună. Turner și Blake au avut foarte puține lucruri de discutat.

Newton

Blake locuiește acum în sala 7, alături de o galerie dedicată unei selecții de lucrări ale lui Chris Ofili, un pictor contemporan asupra căruia a avut o influență uriașă. Ofili apreciază utilizarea culorilor de către Blake, linia sa liberă și capacitatea sa inegalabilă de a se evoca în ființe fantastice.

Această decizie ne spune, la un moment dat, multe despre Blake și despre faima și amploarea postumă a acestuia. El a fost întotdeauna în dezacord cu epoca sa. Acesta este motivul pentru care a fost ignorat, abuzat și atât de profund neînțeles în timpul vieții sale.

De fapt, Blake se simte foarte aproape de prezentul apropiat. Ușile percepției i s-au

deschis cu aproape 200 de ani în urmă. Ar fi putut Allen Ginsberg să scrie "Urlet" fără el?

Îmi amintesc, ca și cum ar fi fost ieri, o seară ploioasă pe care am petrecut-o sub un cort uriaș la Hay Festival, la începutul anilor 1990. Ginsberg era așezat pe un scaun pe scena din fața mea, cu o râșniță care țopăia în sus și în jos pe genunchii lui osoși în timp ce cânta, cu o intonare dureros de rafinată, un fragment dintr-un vers celebru din Cântecul inocenței lui Blake: "...Și toate dealurile au avut ecou."

L-a cântat iar și iar, iar și iar, iar și iar, iar și iar, iar și iar.

Trad AG –SAGA 2023

